



Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 29 Αὐγούστου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 92

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματίων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

Εἰς γραφεὺς ὁμοιάζων ὑπνέτην μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων γραμμάτων ἐφρόντιζε νὰ εἰσάγῃ τοὺς ἐπισκέπτας, ἀφοῦ ἐσάρωνε τὸ κατὰστημα.

Εἶχον σημάνη ἥδη δέκα ὥραι ὅτε ἤκουσθη κρούμενος ὁ κώδων.

Ὁ γραφεὺς ἀνοίξας εἰσήγαγε γέροντα ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν, ὃν βλέπων ὁ Ρουμπινὼ ἐχάρη, διότι τὸν ὑπερέβαινε κατὰ τὴν ἰσχύτητα. Τῷ ἔδειξεν ἔδραν ἀρκούντως εὐπρεπῆ ἐπεστρωμένην διὰ δέρματος τῆς Κορδούης, ἀφοῦ τὸν ἐχαίρεισεν εὐγενῶς.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ξένος διὰ προφορᾶς ἰταλικῆς, εἶμαι ἰταλός.

— Τὸ βλέπω, κύριε.

— Ὀνομάζομαι κύριος Ζαχακός.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω.

— Ὁ ἐκ Μιλάνου διδάσκαλος.

— Διδάσκαλος;

— Τοῦ χοροῦ.

— Πολύ καλὰ, ἀλλά...

— Ἐλθὼν εἰς Παρίσιους κατώκησα παρὰ τινι φίλῳ μου, τῷ ἐνδόξῳ Σερβέν.

— Σερβέν;

— Τῷ γλύπτῃ.

— Δὲν τὸν γνωρίζω, κύριε, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ εὐκολὸν νὰ γνωρίζῃ τις ὅλας τὰς ἐπιστημότητας τῶν Παρισίων...

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζαχακός, ὁ

φίλος μου ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μὲ φιλοξενῇ· ἀλλ' ἔχει μεγάλην οἰκογένειαν καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν βαρύνω.

— Φυσικόν.

— Ἐξ ἄλλου μέρους, δὲν ἔχω μέρος νὰ μελετῶ, διότι δὲν εἶμαι μόνος, ἔχω μετ' ἐμοῦ τὴν μαθητριά μου Ροζίταν.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ρουμπινὼ ἀνεπήδησεν.

— Πῶς, κύριε, ἡ Ροζίτα, ἡ ἐνδοξος Ροζίτα;

— Μάλιστα, κύριε, εἶμαι διδάσκαλός της, καὶ ἐπειδὴ γυμνάζεται ἔχω ἀνάγκην οἰκήματος ἰδιαιτέρου.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ἂν δυνηθῶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω.

— Παρετήρησα ἀντικρὺ μας ὅτι ἐνοικιάζεται παρ' ὑμῶν μέγαρον, κενὸν ἤδη, καὶ ἦλθον...

— Οὐδὲν εὐκολώτερον, κύριέ μου, εἶναι τὸ μέγαρον τῆς Λώρας Δουβερνῶ, καλλιτέχνης, ἣτις ἀπουσιάζει πρὸς τὸ παρὸν εἰς Ῥωσίαν· θέλετε νὰ τὸ ἐνοικιάσητε;

— Μίαν αἰθούσαν κενὴν διὰ τὰ γυμνάσματα καὶ δύο δωμάτια μόνον, διότι δὲν εἴμεθα πλούσιοι.

— Θὰ σᾶς τὸ ἐνοικιάσω εἰς καλὴν τιμὴν, πεντακόσια φράγκα κατὰ μῆνα, ἐσχέθε;

— Εὐχαρίστως.

— Ἀλήθεια, κατοικεῖ ἐκεῖ μία θαλαμηπόλος τῆς καλλιτέχνης, ὀνομαζομένη Ἰουλιέττα· θέλετε νὰ τὴν κρατήσετε, ὅπως σᾶς ὑπηρετῇ ἀντὶ εὐτελοῦς τιнос ποσοῦ;

— Μάλιστα, κύριε.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες συμφωνήσαντες ἐντελῶς, ἐχωρίσθησαν κατευχαριστημένοι ὁ εἰς ἐκ τοῦ ἄλλου καὶ δι' ὑποκλίσεων λίαν κομικῶν χαιρετῶντες ἀλλήλους.

ΚΒ'

Ὅτε ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐπέστρεψεν ἐν τῷ οἴκῳ της, τῇ ἐφάνη ὅτι τὸ δωμάτιόν της κατηνύαζετο ἐκ πασῶν τῶν λαμπροτήτων, ὥς κατέλιπεν εἰς Παρίσιους, ὅπου ἤλπιζεν ὅτι ταχέως ἤθελεν ἐπανέλθῃ.

— Τὸ προησθάνετο!

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ σχέδιόν της, ὅπως ἀόριστον ὅτε ἔλεγεν εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν παραλάβῃ μετ' ἐαυτοῦ εἰς Παρίσιους, κατέστη ὁριστικόν.

Ἦδη ἐγνώριζε τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς.

Εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ροζενδάλ.

Καὶ τὸσον ἀκριβῆ ἀνάμνησιν εἰθρεῖ αὐτῶν, ὥστε θὰ ἠδύνατο ἀδιστακτικῶς νὰ τὰ σχεδιογραφῇ.

Εἶχεν ἀενάως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, τὸ αὐστηρὸν βλέμμα του, καὶ τὴν ὑπερήφανον καὶ περιφρονητικὴν πτυχὴν τῶν χειλέων του, ὥς καὶ τὴν κόμην αὐτοῦ τὴν μελανὴν καὶ λίαν ἀναμειγμένην ἥδη, μετὰ τινων ἀργυρῶν τριχῶν.

Ἐν συνομιλίᾳ τινὶ μετὰ τοῦ Ἀνδρέου τοῦ γνωρίζοντος καλῶς τὸν κόσμον ἐκείνον, οὕτινος ἐγνώρισε μόνον τὰς κακουργίας, ἔμαθε ταχέως ὅτι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

Ἡ ζωηροτάτη φαντασία της, ὑπνωττουσα ὑπὸ τὸ κλῆμα καὶ τὰ ἀρώματα τῶν τροπικῶν, ἠγέρθη διὰ μιᾶς ὡς ὄφις· ἔτοιμος νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς λείας του.

Ἐν τῷ βραγεῖ ἐκείνῳ ταξιδίῳ της ἀπὸ ἀπὸ Ρόχης εἰς Παρίσιους καθὼς καὶ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἐκ Κούδας, εἶδε καὶ ἠννόησεν ἐκ τῶν παρατεταμένων βλεμμάτων τῶν εἰς αὐτὴν προσηλουμένων ἀναποσάστως, πλείοντον τοῦ ὅσου ὁ καθρέπτης αὐτῆς τῇ ἐδίδαξε, τὴν δύναμιν τῆς ἀπαρμύλλου καλλοσύνης της.

Ἐπὶ τῆς κόρης τῶν αὐστηρῶν ἱεροφο-
χρῶν ὁμμάτων τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ, εἶδε
διακλάνοντα διακαῆ πόθον, γεννηθέντα ἐκ
τῆς μαγνητικῆς προσεγγίσεως τῶν δύο αὐ-
τῶν ὑπάρξεων, ὡς ὁ κεραυνὸς γεννᾶται ἐκ
τῆς προστρίψεως, δύο νεφελῶν πεπληρωμέ-
νων ἡλεκτρισμοῦ.

Καὶ ὅταν ἀπεχωρίσθησαν, διὰ βλέμμα-
τος ὅπερ καθίσταν ἡδύτερον αἱ μακραὶ βλε-
φαρίδες τῆς, τῷ ὑπέδειξε πάσας τὰς φλόγας
τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἡδονῶν, ὧν ἡ ψυχὴ
αὐτῆς ἦτο πλήρης.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠννόησεν ὅτι
θὰ τὸν ἐπανεβλέπεν.

Ἡσθάνετο ὅτι τὸν κατέκτησε καὶ ἡ
χαρὰ αὐτῆς ὑπῆρξε μεγίστη.

Ἦτο ὁ πρῶτός της θρίαμβος !

Τὸν μαρκήσιον δ' Ἀρτάν δὲν ἐγνώρισεν
εἰσέτι.

Ἐπεθύμησε νὰ τὸν ἴδῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ
πρόσφατον πένθος τῆς δὲν τῇ επέτρεπε νὰ
ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον, ὅπου θὰ τὸν ἀπῆντα,
περιορίσθη εἰς τὸ ἐν τῷ μεγάρῳ δ' Ἐλύ δω-
μάτιόν της.

Ἐν τινι λευκώματι ἐν τούτοις, εὕρισκο-
μένῳ ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ πρίγκηπος, τῇ
ἔδειξεν ὁ Ἀνδρέας τὰς εἰκόνας τῆς μαρκη-
σίας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία, δὲν ἐδυσκολεύθη
νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ αὐτῶν, διότι καὶ
ὁ Ἀνδρέας, ὡς ὁ εὐδαίμων σύζυγος αὐτῆς,
ἠγνόουν τὸ μυστήριον τοῦ βίου της.

Εὐδαίμων σύζυγος ! Καὶ ἦτο τῷ ὄντι ὁ
Ἰωάννης κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοι-
σῶτος.

Καὶ ὁ Ἀνδρέας αὐτὸς παρὰ τὰς προ-
καταλήψεις του, ὡς συνεμερίζετο μὲ τὸν ἀ-
δελφόν του Θωμᾶν καὶ τὴν ζηλότυπον Βαρ-
βάραν, ἐσαγηνεύθη.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἀπλῆ, ὑποταγα-
μένη, γλυκεῖα εἰδείκνυτο παρὰ πᾶσαν ἄλλην
περιποιητικὴν, ὡς τρυφερὰ σύζυγος, ἐκφρά-
ζουσα εἰς πᾶσαν στιγμὴν πρὸς αὐτὸν τὴν
εὐγνωμοσύνην τῆς διὰ τὸ παρελθόν, καὶ τὴν
εὐδαιμονίαν τῆς διὰ τὴν ἀσφάλειάν της ἐν
τῷ μέλλοντι.

Καὶ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν δέ, διὰ τρόπον
λεπτοῦ καὶ εὐγενοῦς, ἐνθα διεφαίνετο ἡ εὐγε-
νὴς δέσποινα, ἥς ἐκέκμητο πάντα τὰ προτε-
ρήματα, ἐφέρετο μετὰ περιποιήσεων τῶν ὁ-
ποίων ἡ εὐγενὴς ἀπλότης τὸν συνεκίνει.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐπλήρωνε τὴν ὁ-
φειλὴν της !

Τῷ ὠμίλησε περὶ τῆς μητρὸς του μὲ το-
σοῦτον σέβας καὶ τόσην συμπάθειαν, ὥστε ὁ
γραμματεὺς τοῦ πρίγκηπος ἔμεινεν ἔκθαμβος
καὶ νενικημένος.

— Εἶναι μάγισσα, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν
του ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν τῇ ἐπαύριον.

— Εἶναι θεὰ, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

Καὶ ἐν Ρόχῃ ἡ μαγεία ἐξηκολούθησεν.

Ἡ ἀνοιξὶς εἶναι ἐξαίρετου γλυκύτητος εἰς
τὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ τόσῳ δαψιλῶς προικι-
σθέντα ὑπὸ τῆς φύσεως.

Αἱ ἀνθισμέναι μηλέαι μὲ τὸ λεπτὸν ρό-
δινον χρῶμα των ὠμοῖαζον πρὸς ἀνθοδέσμας.

Πέριξ τῶν τοιχῶν τοῦ πύργου, αἱ τά-
φροι πλήρεις ἄλλοτε ὕδατος νεκροῦ, ἦσαν ἤδη
καταπράσιναι, τὸ δὲ ἀρόφυλλον ἐτίναζεν

ἐν αὐταῖς τοὺς καταράκτας τῶν χρυσῶν του
ἀνθῶν. Τὰ δένδρα ἦσαν καταπράσινα ὅλα
ἐκ τοῦ ἀνανεωθέντος φυλλώματος αὐτῶν,
αἱ δὲ πρασιαὶ παρίστων, εἰς ἑκτασιν μα-
κρὰν ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ
πράσινον ἐκ βελούδου τάπητα.

Πρὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀναχωρήσεώς της,
ἡ κρεολὸς ἐκλείετο μόνῃ ἐν τῷ δωματίῳ
τῆς, μὴ ἐξερχομένη παρὰ κατὰ τὰς ὥρας
τοῦ δείπνου, ἥδη ἔλεγε συνεχῶς κύπτουσα
πρὸς τὸ οὖς τοῦ συζύγου της :

— Πάρε με μαζὶ σου !

Καὶ ἐκεῖνος τεθελγμένος καὶ εὐτυχὴς τὴν
ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ
βραχιονός του, διέτρεχε τὰς πεδιάδας ἐνθα
τὰ ποίμνια τῶν βοῶν καὶ ἀγελάδων περι-
φερόμενα μὲ τὸ βαρὺ των βῆμα, ἐβυθίζοντο
ἐν τῷ ὑψηλῷ χόρτῳ μέχρι τῆς κοιλίας αὐ-
τῶν.

Οἱ χωρικοὶ βλέποντες αὐτοὺς διαβαίνον-
τας, ἔλεγον :

— Ἰδοὺ ἄνθρωποι εὐδαίμονες !

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν Ἰωάννην, ἡ Βιλ-
λωδαὶ ἡ γνώμη αὐτῇ ἦτο ἀληθεστάτη.

Ὁ ἔρως ὑφ' ᾧ ἐμεθύσκετο, τὸν καθίστα
πολλάκις ποιητὴν.

Ἰστάμενος ἐνίστε ἐν τινι ἐρήμῳ γωνίᾳ,
ἠσπάζετο τὴν κόμην καὶ τὸ μέτωπον τῆς
Μαρίας λέγων :

— Σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ ἡ ἀνιξίς, καὶ σὺ ὁ
ἡλιός μου !

Καὶ δρέπων ὁ ἴδιος ἄνθη μηλέας τὰ
προσῆλου μόνος εἰς τὸ στήθος τῆς νέας.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα παρεμόνευε καὶ πα-
ρετῆρει διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ πάντα
τὰ δείγματα ταῦτα τοῦ ἔρωτος.

Καὶ ἡ πτωχὴ καρδία της ἐσκίρτα ὑπὸ
τὸ βαμβάκερον ἐνδύμα της.

Διὰ νὰ εἴπωμεν δὲ ἀκριβῶς ὅτι ἠσθάνετο,
ἐδυσπίστει.

Πῶς ; ἡ ξένη αὕτη ἡ τόσῳ ἀγέρωχος καὶ
ψυχρά, ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς ἐν Ρόχῃ, νὰ με-
ταβληθῇ αἵφνης εἰς ἐρωτόληπτον καὶ δια-
χυτικὴν δὲν τῇ ἐφαίνετο, τόσῳ ἀπλόῳ !

Ἄλλ' ἔκρυπτε τὴν δυσπιστίαν της.

Ἦνοιξεν ὅμως τὰ ὦτά της καὶ διέστειλε
τοὺς ὀφθαλμούς της ! Ἄνευ ψευδοῦς αἰδοῦς
ὠτακούσκει καὶ ἐπρόσεχε, μήπως κατορ-
θῶσιν νὰ συλλάβῃ τὸ νῆμα τοῦ αἰνίγματος.

Ἄλλὰ μάτην ἔχανε τὸν καιρὸν της !

Ἐν τούτοις πρῶϊαν τινὰ νέον τηλεγρά-
φημα ἀφίχθη ἐν Ρόχῃ.

Ὁ βαρόνος Ροζενδάλ ἀνήγγειλε τὴν ἄ-
φιξιν αὐτοῦ, συνοδευομένου ὑπὸ ἐπισήμου
τινὸς ἀρχιτέκτονος τοῦ κυρίου Μονχανέν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Βαρβάρα παρετῆ-
ρησε σπασμωδικὴν τινὰ κίνησιν τῶν χει-
λέων τῆς κρεολοῦ, καὶ μακρὸν στεναγμὸν
ἀνεγείραντα τὰς πτυχὰς τοῦ μαύρου λεπτοῦ
ὑφάσματος τῆς ἐσθῆτός της.

Ἐν τῷ τηλεγραφήματι ὁ βαρόνος παρε-
κάλει τὸν λαὸ Βιλλωδαί νὰ φροντίσῃ ὅπως
ἐξεύρῃ τὸ καταλλήλοτερον πρὸς οἰκοδομὴν
πύργου μέρος.

Ὁ Ἰωάννης εἶπε τί ἀκατάληπτον ὁμοι-
άζον πρὸς γρυλλισμόν ἀγριοχοίρου δν διώκουσι
τῆς φωλεᾶς του.

Καὶ πράγματι τὰ σχέδια ἐκεῖνα δὲν τῷ
ἤρεσκον.

Ἐν ὅλῃ ἐκείνῃ τῇ εὐγενείᾳ τῆς φράσεως
διέβλεπεν ὅτι ταχέως ἴσως θὰ ἔφρευγεν ἐκεῖθεν.

Αὐτὸς ἤρεσκετο εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον,
τοιοῦτον ὁποῖος ἦτο σκωληκόβρωτος καὶ τε-
φρόχρους.

Τὰ ἄγρια χόρτα τὰ ἐκεῖ φυόμενα καὶ ὧν
τὸ σπέρμα ἐκόμιζεν ὁ ἄνεμος, τῷ ἤρεσκον-
ῆσαν ἀρχαῖοι γνώριμοι τῆς οἰκογενείας.

Ἐὰν κατηδάφιζον τὸ οἶκημα, ὅπως οἰκο-
δομήσωσιν ἐκεῖ ἄντ' αὐτοῦ ἄλλο, ἐν πολυ-
τελεῖᾳ ἀγνώστῳ τοῖς ἀρχαίοις καὶ νέοις λαὸ
Βιλλωδαί, δὲν θὰ ἦτο δι' αὐτὸν πλέον ἡ
Ρόχῃ, ἐνθα ἐγεννήθη, ὅπου οἱ προπάτορές του
ἐζήσαν πρὸ τῶν ἐτῶν, καὶ τὴν ἡγάπα ὡς ὁ
αἵλουρος τὴν σιταποθήκην του.

Καὶ ἔπειτα ἐν τοιοῦτῳ οἰκοδομήματι ἔ-
πρεπε νὰ ὑπηρετῶσιν ὑπηρεταὶ ὑψηλῆς τά-
ξεως φέροντες οἰκοστολάς.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι εἶπε πρὸς τὴν Μα-
ρίαν πάσας τὰς ἀντιπαθείας του ταῦτας.

Ἐκείνη ὑψώθη τότε εἰς τὰ ἄκρα τῶν
ποδῶν αὐτῆς καὶ περιβάλλουσα τὸν τράχη-
λόν του διὰ τῶν βραχιόνων της :

— Ἄς φύγωμεν λοιπόν ! τῷ εἶπε.

— Νὰ φύγωμεν ποῦ ;

— Ὅπου δῆποτε, ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα ὁ εἰς
πλησίον τοῦ ἄλλου, δὲν θὰ εἴμεθα καλὰ
παντοῦ ;

Καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῷ εἶδε νέον
δεῖγμα τρυφερότητος, ὅπερ ἐξέπληττε τὸν
ἀγροκόμον.

Καὶ μὲ ὁποῖαν εἰλικρινῇ ἀφῆλειαν !

Καὶ πρὸς τὴν μητέρα του δέ, ἤρχιζε νὰ
δεικνύηται φιλοστοργὸς καὶ πλήρης σεβα-
σμοῦ, δι' ὅπερ ὁ Ἰωάννης ἠγνωνόμει, καὶ
ἠύξανεν ἐν τῇ καρδίᾳ του ὁ ἥδη μέγιστος
πρὸς αὐτὴν ἔρως του.

Ἐν τούτοις πρῶϊαν τινὰ τοῦ Ἰουλίου
ἄμαξα κλειστὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ
Πύργου καὶ δύο κύριοι κατῆλθον φέροντες
ὑπὸ μάλης κυλινδρούς μεγάλων καὶ χον-
δρῶν χαρτίων.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία προσήλωσεν ἐπ'
αὐτῶν τὰ ὄμματα ἐκ τοῦ παραθύρου της,
ἀλλ' ἡ ἄμαξα ἐπανεκλείσθη χωρὶς ἄλλος τις
νὰ κατέλθῃ ἐξ αὐτῆς.

Ἦσαν οἱ πρόδρομοι τοῦ κ. Μονχανέν φέ-
ροντες τὰ σχεδιαγράμματα, καὶ σκοποῦντες
νὰ καταμετρήσωσι τὰ κατὰλληλα μέρη.

Ω ! πόσας εἰρωνείας καὶ πόσα σκώμματα
δὲν θὰ ὑφίστατο ὁ παλαιὸς Πύργος ;

Ἡ φιλοτιμία τοῦ Ἰωάννου λα Βιλλω-
ἐκεντήθη ἀνηλεῶς, ὅτε ἤκουσε τοὺς δύο χα-
ράκτας τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου
γραμμῶν, νὰ ἀποκαλοῦσι τὸ ἀρχαῖον Φεου-
δαλικὸν κτίριον φωλεὰν γλαυκῶν καὶ ἀγρόν-
δι' ἀμανίτας κατὰλληλον !

Ἡ ἀμνηχανία του δὲ ἐκορυφώθη, ὅτε ἀ-
νοίγοντες θύραν πυργίσκου τινὸς σκωληκό-
βρωτον καὶ πρὸ καιροῦ μὴ ἀνοιγεῖσαν, ἤ-
κουσαν τὸ πτερύγισμα διαφόρων ἐρημικῶν
πτηνῶν, ἅτινα ταραχθείσης τῆς ἡσυχίας
των, ὤρμησαν νὰ ἐξέλθωσι, καὶ ἐν τῇ ὁρμῇ
των ἐπλήρωσαν κονιορτοῦ τὰ κομψὰ ἐνδύ-
ματα τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἐνόμιζε τις ὅτι ἤθελον νὰ ἐκδικηθῶσι
διὰ τῆς εἰρωνείας των.

Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐταράχθησαν ποσῶς,

Ἐτίναζαν μόνον ἡσύχως τὰ ἐνδύματά των. καὶ εἶπον γελῶντες :

— Παληόσπιτο ! μεμολυσμένο ! θὰ σὲ ἐκδικηθῶμεν κρημνίζοντές σε !

Ἡ καρδιά τοῦ Ἰωάννου συνεσφίχθη ἤτο ἐν ἀπελπισίᾳ !

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μητέρα του ἦτο κυριολεκτικῶς ἀπολελιθωμένη.

Καὶ αὐτὴ ἡ θεία Ὠμπερτίνου, ἐλθοῦσα ὅπως συμμερισθῇ τὸ δαῖπνον τῆς οἰκογενείας, ἀνέμιξε τὰ παράπονά της μὲ τὰ παράπονά των ἄλλων.

Ὡ ! ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι πάντα ταῦτα γίνονται χάριν τῆς Μαρίας !

Ἄλλ' οὔτε κἀν τὸ ὑπώπτευν.

Ἐκείνη εἶχεν ἤδη κατακτηθῇ καθ' ὅλοκληρίαν ὑπὸ τῆς ἀνεψιάς της. Ἐλεγε δὲ πολλάκις εἰς τὸν Ἰωάννην.

— Ἐνα χρυσὸ πραγματάκι, εἶναι ἡ μικρά σου, Γιάννη μου, ἔρωτας ἀληθινός ! ἐγὼ τὴν λατρεύω !

Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον ὁ κώδων τῆς αὐλῆς ἤχησεν ἐκ νέου.

Ὡραιοτάτη ἄμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας, καθ' ἣν ὦραν ἀκριβῶς ἐσήμαινεν ἡ τρίτη μ. μ. ὥρα.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἦσαν πλεόν οἱ πρόσκοποι, ἄτινες κατῆλθον αὐτῆς, ἀλλὰ δύο κύριοι φέροντες ἐπανωφόρια βαρύτιμα.

Ὁ εἰς τούτων πολὺσαρκος καὶ βαρὺς, ἔφερεν ἐπὶ τῆς κομιοδόχης του τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ἦτο ὁ ἀρχιτέκτων.

Ὁ ἕτερος, ἔφερε καὶ αὐτὸς ἔσθην τοῦ βαθυχρόου ἐπανωφορίου του ταινίαν, ἀλλὰ πολὺχρουν ταύτην.

Ἦτον ὁ Ροζενδάλ.

Εἶχε τόσα παράσημα ὅσα ἠδύνατο νὰ σκανδαλίσωσι τὸν καλλίτερον διπλωμάτην.

Καὶ οὐδεὶς ἠρώτα διατί τῷ ἐδόθησαν. Τόση εἶναι ἡ δύναμις τῶν ἐκατομμυρίων !

Ἄμα κατελθὼν τῆς ἀμαξῆς ὁ βαρόνος, περιέφερε τὸ ἐταστικὸν βλέμμα του ἐπὶ τοῦ πύργου, ὡς ζητῶν νὰ ἴδῃ ἐν τινι τῶν παραθύρων αὐτοῦ πρόσωπον γνωστόν.

Ἀλλ' ἡ κρεολὸς δὲν ἦτο τόσῳ ἀπλῇ ὥστε νὰ ἐμφανισθῇ ἀμέσως.

Καὶ ὅμως ἦτον ἐκεῖ, ὀπισθεν τῶν ἐκ μουσελίνης παραπετασμάτων, παγωμένη καὶ ὅλη πάλλουσα καὶ ἐβλίπε τὰ πάντα.

Συνήρπασε τὸ διερευνητικὸν βλέμμα τοῦ βαρόνου ὡς καὶ τὴν πτυχὴν τὴν σχηματισθεῖσαν εἰς τὴν ἄκρην τῶν χειλέων του καὶ ἐμφαίνουσαν πῆγμα διὰ τὴν ἀποτυχίαν.

Εἶδε τὸν θαλαμηπόλον κατερχόμενον βραδέως ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἑδρας ἐνθα ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ὁ ἀρχαῖος φίλος μας Ραβού εὐχρους καὶ εὐρωστος, παρίστα τὸν ὠριότερον τύπον τῶν θαλαμηπόλων.

Ἄμα πατήσας τὸν πόδα εἰς τὴν γῆν ὁ Ραβού ἀφῆκεν ἐπιφώνημα χαρᾶς.

Εἶναι ὠραῖον τὸ μέρος, εὐχάριστος ἐξοχή, κύριε βαρόνε !

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἔσπευσεν ὅπως ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον, τοὺς ἐπιστήμους ἐπισκέπτας οἵτινες κατήρχοντο ἐν Ρόχην.

Ὁ Ραβού τὴν ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς.

— Εὐμορφο καὶ ὁρσπερὸ κοριτσάκι, εἶπεν εἶσαι ἡ θαλαμηπόλος ;

— Θαλαμηπόλος τίνος ;

— Ὡ θαυμασία ἀγροτικὴ ἀθωότης ! ἔρωτῶ ἂν ἦσαι σὺ ἡ ὑπηρετρία τῶν θαλάμων.

— Εἶμαι ἡ ψυχοκόρη, κύριε !

— Καλλίστα ! πάρε τώρα αὐτὸ καὶ ὠδήγησέ με νὰ ἰδῶ τὸ σπῆτι.

Καὶ τῇ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα δερμάτινον μάρσιπον φέροντα ἀνάγλυφον τὸ βρωνικὸν στέμμα.

— Νὰ κάμης τί εἰς τὸ σπῆτι ; ἠρώτησεν ἡ Βαρβάρα κτυπῶσα αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὴν ὀμοπλάτην.

Ἦδη εἶχον ἐξοικειωθῇ.

— Νὰ ἰδῶ ἂν θὰ εὐρωμεν δύο ἢ τρία δωμάτια κατοικίσημα διὰ τοὺς κυρίους, μικρά . . .

— Βαρβάρα, εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε ! ἀλλὰ βλέπω, ἀγγελέ μου, ὅτι ἔχεις ὄρεξι νὰ γελᾷς.

— Ὡ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραβού, εἰς δύο μόνον ἐβδομάδας ἂν τὰς εἶχον εἰς τὴν διαθεσίν μου, θὰ μετέβαλλον τὴν μικρὰν ταύτην χωρικὴν εἰς θαλαμηπόλον τοῦ συρμού !

— Τί θαλαμηπόλον ψιθυρίζεις, κύριε ;

— Τίποτε, περιπάτει.

Ὁ ἀρχιτέκτων ἱστάμενος ἀπέναντι τοῦ πύργου, ἐχάραττε ταχέως διὰ τῆς ράβδου του σχήματα εἰς τὸν ἀέρα, ὠμιλῶν συγχρόνως μετὰ ζωηρότητος πρὸς τὸν βαρόνον, ἐνῷ οἱ ὑπηρετὰι ἀπεξεύγνυν τὴν ἄμαξαν καὶ ἔφερον τοὺς ἵππους εἰς τὸν σταῦλον.

Ἀλλ' αἶφνης ἀνεκόπη.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἐπεφάνη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος.

Ἦτο ἐνδεδυμένη μελανὰ, ὡς συνήθως, ἀλλ' ἔφερεν ἤδη τὴν ἐκ κασμιρίου οἰκιακὴν ἐνδυμασίαν, τὴν ἐφαρμοζομένην ἀκριβῶς καὶ χαριέντως ἐπὶ τοῦ σώματός της.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιτέκτων.

— Τίποτε ! μία χαρίεσσα γυνή . . .

— Αὐτὸ τὸ βλέπω ! ἀλλὰ δὲν ὑπέθετον ποτὲ ὅτι ἠδύναμην νὰ συναντήσω ἐδῶ τοιαύτην.

Ὁ Ροζενδάλ ἐμειδίασεν.

Ἡ γνώμη αὕτη τὸν ἐκολάκευεν, ὡς νὰ εἶχεν ἤδη τὴν κρεολὸν εἰς τὴν κατοχὴν του.

— Καὶ διατί ὄχι ; εἶπεν.

Ἀλλ' ὁ κ. Μονχανὲν εἶχε τὴν ιδεάν του.

Ὡς θαυμαστῆς τοῦ ὠραίου φύλου εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρῃ γνώμην.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ἀπευθείας εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ βαρόνου, ἐψιθύρισε μετὰ πεποιθήσεως.

Ἀλλ' αὕτη εἶναι θαυμασία !

Ἐν τῇ ἀπλότῃ τῆς περιβολῆς της, πλαισιωμένη ὑπὸ τῆς ἀγρίας ἐκείνης φύσεως τῶν πέριξ, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κάλλους αὐτῆς.

Τὸ καθαρὸν τῆς μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιπτον ἀφελῶς οἱ φυσικοὶ κρίκοι τῆς μελαίνης κόμης της, ὁ λαϊμός της, ὁ ὑπερήφανος καὶ λεπτὸς, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της, τὸ ἀπαράμιλλον κατὰ τὴν ἀλαμπῇ λευκότητά του, χρυσοῦμενον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ μιᾶς ἡλιακῆς ἀκτίνος, τὰ χεῖλη της ἐρυθρὰ ὡς τὸ καθαρώτερον αἷμα, πάντα

ταῦτα δὲν εἶχον τὴν ἀνάγκην τῶν στολισμῶν ὅπως ἀναδεικνῶσιν.

Ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις ἐν γυναικὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἡδονῆς.

Ὁ Ροζενδάλ τὴν ἐπλησίασε καὶ δι' ὀλίγων λέξεων τῇ ἐζήτησε συγγνώμην, διότι ἐτάραξε τὴν οἰκιακὴν τῆς ἀνάπαυσιν.

Οἱ λόγοι ἦσαν ἀσήμαντοι, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ὅπερ συνῴδευεν αὐτοὺς ἐδήλου πολλὰ.

Ἐκράζε στέντορειώς τῇ κρεολῇ.

— Δι' ἐσὲ μόνην ἦλθον, δι' ἐσὲ ἠγόρασα τὴν ἐξοχὴν ταύτην, σὲ ἦλθον ζητῶν, διότι σὲ ποθῶ !

Οὐδεὶς λόγος ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ ὅ,τι τὸ βλέμμα ἐκείνο ἔλεγεν.

Εὐτυχῶς ὁ λὰ Βιλλωδαὶ δὲν εἶδε τὸ βλέμμα τοῦτο.

Θὰ ἐφόνευε πάραυτα τὸν Ροζενδάλ.

Ἀλλ' ὁ κύριος Μονχανὲν συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του συνωμίλει μετὰ τοῦ ἀγροκόμου, εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν τοῦ πύργου, ἐνθα δεικνύων διὰ τῆς ἄκρας τῆς ράβδου του σαῦραν κατερχομένην κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου ἐνὸς τῶν εἰς τὰς γωνίας τῆς οἰκοδομῆς τετραγώνων πυργίσκων.

— Τὸ ἐρείπιον αὐτὸ, εἶπε, θὰ καταπέσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐὰν δὲν τὸ καταδαφίσωσι.

Ὁ λὰ Βιλλωδαὶ ἠγανάκτησε.

— Θὰ πέσῃ μόνο του ! οἰκοδόμημα ἱστάμενον ὀρθιον πρὸ 4 ἢ 5 αἰώνων ! οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν δι' ἄμμου Νορμανδικῆς, ἀναμειγμένη, διὰ τιτάνου Νορμανδικῆς ἐπίσης, καὶ ὑπὸ ἐργατῶν, ὧν τὴν ἀξίαν αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐκτιμῇ.

Θὰ κρημνισθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ ! Εἰς αὐτὸν διηγοῦντο ταῦτα !

— Ὁ κύριος βαρόνος, εἶπεν πρὸς τὸν ἀρχιτέκτονα, ἠγόρασε τὴν Ρόχην καὶ δύναται νὰ τὴν διαθέσῃ κατὰ βούλησιν, ἀλλὰ μ' ὅλην τὴν πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψίν μου, πρὶν κρημνισθῇ ὁ οἶκος οὗτος ἀφ' ἑαυτοῦ, θὰ λευκανθῶσι καὶ τῶν ἐγγόνων ὑμῶν τὰ ὅστα ἤδη δὲ μόνον τῇ βοηθείᾳ τῆς πυρίτιδος δύνασθε νὰ τὸν κατεδαφίστητε.

Ὁ κ. Μονχανὲν δὲν ἀπήντησεν.

Ἀλλ' ὅταν ἐπανεῦρε τὸν βαρόνον :

— Ὁ ἀγροκόμος σας εἶναι ὁ μεγαλόσωμος αὐτὸς ἀγροίκος ; εἶπεν.

— Ὁ ἴδιος.

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ.

— Ἐπρεπεν ὁ κύριος οὗτος νὰ εἶχεν ἀντὶ τῆς ἐπιδερμίδος του τὸ δέρμα κάπρου.

— Φαίνεται ὅτι πάντες οἱ λὰ Βιλλωδαὶ ὁμοιάζουσι μεταξὺ των, εἶπε μειδιῶν ὁ βαρόνος.

Μετὰ τινὰ βήματα ὁ ἀρχιτέκτων ἠρώτησε :

— Μήπως ἡ θαυμασία μελανόφθαλμος τὴν ὁποίαν εἶδομεν πρὸ ὀλίγου εἶναι σύζυγός του ;

— Μάλιστα.

— Παράδοξος συνδυασμός !

— Περιστερὰ μὲ ἀγροδίαιτον πετεινόν, εἰ ;

Ὁ κ. Μονχανὲν δυσηρεστημένος ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν ἀγροικίαν τοῦ Ἰωάννου.

— Ἡ περιστερὰ θὰ πετάξῃ, εἶπε, καὶ ὁ πετεινὸς θὰ μείνῃ εἰς τὴν στάκτην του.

— Εἴθε ! ἐσκέφθη ὁ βαρόνος.

Ἄλλ' ἐτήρησε σιγὴν.

Ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πύργου ὁ Μάξιμος ἀφῆκε τὸν ἀρχιτέκτονα, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐν τῷ οἰκοδομῆματι ἐρεῦνας του, καὶ ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς κρεολοῦ, ἐγνωρίσθη μετὰ τῆς γραίας λὰ Βιλλωδαί, πρὸς ἣν ἐδείχθη λίαν φιλόφρων.

Ἐπειτα παρεκάλεσε τὴν Μαρίαν-Εὐαγγελίαν νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸν κῆπον καὶ τὰ παρκαρτήματα τοῦ πύργου.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν αὕτη ὅταν ἔμεινεν μόνη, θὰ προζενήσῃτε μεγάλην λύπην εἰς τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους καταδαρίζοντες εἴκημα ἐνθα βιοῦσιν ἀπὸ πεντακοσίων ἐτῶν ! καὶ πρὸς τί ; τί πρὸς ὑμᾶς εἰς πύργος πλέον ἢ ἑλαττον ;

Ὁ Ροζενδάλ ἤρξατο ἐκθειάζων τὸ θαυμάσιον τῆς τοποθεσίας, καὶ τὴν γονιμότητα τῶν πέριξ γαιῶν.

Διερχόμενοι τὸν λαχανόκηπον εὐρέθησαν πλησίον κυδωνῶν τινῶν μὲ τὰ φαιᾶ καὶ χλωδὴ φύλλα των ἡ κρεολὸς ὕψωσέ τότε πρὸς αὐτάς τὰ μεγάλα καὶ ἡμίκλειστα ὄμματά της καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν πιστεύεται τὸν ἐνθουσιασμόν μου διὰ τὸ μέρος τοῦτο ; εἶπεν ὁ βαρόνος.

Ἐκείνη ἐμειδίασε πονηρῶς.

— Ποία ἄλλη ἀφορμὴ ἤθελε μὲ κάμην νὰ ἀγαπήσω τὴν Ρόχην ;

— Οὔτε ὑποθέτω καὶ ἄλλην, εἶπε φιληρέσκως ἡ κρεολὸς.

— Ἀληθῶς ; κῆμμίαν ;

— Κῆμμίαν !

— Ἐν τούτοις ἐνόμισα.

— Δὲν μ' ἐνόησάτε.

— Τότε τί ἐσκέπτεσθε ;

Ἡ Εὐαγγελία κατέστη σοβαρά.

— Ἐσκεπτόμην, εἶπεν, ἀκούουσα ὑμᾶς ἐκθειάζοντα, τὰ θέλητρα τοῦ μέρους τοῦτου, ἐνθα ἐρρίφθην ὡς πτηνὸν παρὰ πλανηθὲν ὑπὸ θυέλλης, ὅτι κατῴκειν ἄλλοτε εἰς μέρος τοῦ ὁποίου τὰ θέλητρα παραβαλλόμενα πρὸς τὰς ἀθλιότητας τοῦ μέρους τοῦτου, ἦσαν θεῖα.

— Καὶ ποῖον ἦτο τὸ μέρος ἐκεῖνο ;

— Δὲν τὸ εἰδεύρετε ;

— Ὅχι.

— Σεῖς ; εἶπεν ἐκείνη προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὄμματα της.

— Τὸ ἄγνοῶ.

— Σεῖς, ὅστις πρέπει νὰ τὰ γνωρίζετε ὅλα, ἐπανελάθεν ἐκείνη.

— Δικτὶ νὰ τὰ γνωρίζω ὅλα ;

— Διότι ἔστασθε τόσον ὑψηλά.

— Μὲ κολακεύετε.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶναι ἡ Κούβα ;

— Αὕτῃ τῶνόντι.

— Καὶ τὸν ἐπιθυμεῖτε τὸν τόπον ἐκεῖνον ;

— Πολύ.

— Δὲν δύναται τι νὰ σᾶς κάμῃ νὰ τὸν λησμονήτετε ;

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, κύριε βαρόνε.

Καὶ εἶπε τοῦτο διὰ φωνῆς ὑποκώφου, σχεδὸν ἐσβεσμένης.

Ζωηρὰ συγκίνησις διέκοπε τὴν φωνὴν της.

Ἦδὼν ἡ πάλιν συνήπτετο.

Προσέθετο δὲ ζωηρῶς :

— Ἄλλως τε εἶμαι εὐδαίμων, ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι τις εὐδαίμων ὅταν εἶναι ἐξόριστος.

Ὁ βαρόνος ἐδόξε τὰ χεῖλη.

— Εἶναι ἡ σειρά μου, εἶπεν, οὔτε ἐγὼ σᾶς πιστεύω.

— Διὰ τί ;

Ἦτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε κώδων τις ἀντήχησε.

— Τί εἶναι τοῦτο ; ἠρώτησε.

— Τὸ δαῖπνον εἶναι ἑτοιμον, κύριε βαρόνε, ἀπήντησεν αὕτη.

Ὁ Ροζενδάλ τῇ προσέφερε τὸν βραχιόνα του καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν πύργον.

Καθ' ὁδὸν οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερον.

Ἄλλ' ἡ Μαρία ἠσθάνθη πόλλ' αἰσὶς πιεζόμενον ἐλαφρῶς τὸν βραχιόνα αὐτῆς.

Τὰ θέλητρα αὐτῆς κατέκτων τὸν ἐχθρόν.

Ἄλλ' αὕτη ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν της καὶ οὐδεμίαν πτυχὴ τοῦ προσώπου της ἐπρόδιδε τὴν χαρὰν της.

ΚΙ'

Οἱ βουκόλοι καὶ φύλακες τῆς Ρόχης δὲν συγκινοῦνται εὐκόλως.

Ἡ παρουσία τοῦ βαρόνου καὶ τῆς ἀκολουθίας του δὲν ἐτάραξε τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ἐν αὐτῇ.

Οὐδὲ τὸ βῆμα των κἂν ἐκανόνισαν ἐπὶ τὸ ταχύτερον.

Ὁ Ραβού τοῖς ἐφάνη μία κεφαλὴ εὐμορφος καὶ ὁ Ροζενδάλ, δύποδον ὅπως καὶ πᾶν ἄλλο.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἐφάνη ἐκπλαγέισα ὅτι ἄνθρωπος τόσῳ πλούσιος, ὁμοιάζε τοῖς λοιποῖς θνητοῖς.

Οἱ καρραγωγεῖς διηγοῦντο φοβερὰ πράγματα μετὰ τῶν καὶ χαμηλοφώνως, ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ Ροζενδάλ. Οἱ μῦθοί των ὅμως δὲν ἐφθάναν οὐδὲ τὸ τέταρτον τῆς ἀληθείας !

— Μὰ μπορεῖ νὰ γείνη ἄνθρωπος ἔτσι πλούσιος ! τὸ πιστεύεις ἐσύ Βλαζό, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης ὁ κηπουρὸς εἰς τὸν φύλακα.

— Μὰ τὴν πίστι μου, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ πιστεῦνα, ἀλλ' εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Εἰς αὐτὸ περιωρίσθησαν μόνον.

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ ὁλόκληρα δένδρα ἐκαίοντο ἐν τῇ ἐστίᾳ ὅπως ἐξουδετερώσωσι τὴν ὀσμὴν τῆς ὑγρασίας καὶ ἐν αὐτῇ ἐψήνοντο ἀναρίθμηται ὀρδαὶ ἀραχνῶν !

Ἡ ἐσπέρα παρῆλθεν.

Ὁ Μάξιμος ἐπεριπάτει σκεπτικὸς εἰς τὰς ἀτραποὺς, ἀφίων εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ τοὺς βοηθοὺς αὐτοῦ νὰ διεξάγῃ τὰς μετὰ τοῦ ἀγροκόμου φιλονεικίας, ὅστις ὑπερήσπιζε βῆμα πρὸς βῆμα τὴν προσφιλεῖ κατοικίαν του.

Ὁ Ραβού μετὰ τὸ καλοκάγαθον ὕψος, τοῦ τὸ αἰετοπε φιλομειδῆς, κατέστη ὁ καλὸς φίλος τῆς γραίας μητρός, πλησίον τῆς ὁποίας διήρχετο ὁλοκλήρους ὥρας συνδιαλεγόμενος μετ' αὐτῆς.

Καὶ ἡ μικρὰ Βαρβάρα τῷ ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαθραῖα βλήματα.

Ἐξ ἄλλου μέρους ὁ κύριός του θὰ τῷ ἐξεμυστηρεῖται τι περὶ τῶν σκοπῶν αὐτοῦ, διότι δὲν ἔπαυε παρατηρῶν λάθρα

τὴν κρεολόν, ἥτις ὅμως εἶχεν ἀναλάβει παγετώδες προσωπίον καὶ ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῆς εὐγενείας ἐπιβαλλομένων περιποιήσεων, πρὸς τὸν σύζυγόν της κυρίως ἐδείκνυτο περιποιητική.

Ἄνευ τοῦ ἀρχιτέκτονος ἡ συναναστροφὴ θὰ ἦτο ψυχροτάτη.

Ἄλλ' ὁ κύριος Μονχανὲν ἦτο ἐκτάκτως εὐφραδής.

Ὁ Ροζενδάλ τῷ εἶχε δώσει ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα.

Μόνον δέ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παρατείνῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν εἰς Ρόχην διαμονὴν ἔφερον ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν τοῦ μέλλοντος ἀριστουργήματος.

Ὁ κύριος Μονχανὲν εἰρώνευεν ἀδιαλείπτως τὸν ὑπάρχοντα πύργον, ἀποκαλῶν αὐτὸν φωλεάν, ἀξίαν μόνον τῶν βαρβάρων, δι' οὓς ἐκτίσθη.

Καὶ ὁ Ροζενδάλ θὰ διεσκάδαζε διὰ τὰς φιλονεικίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀγροκόμου, ὅστις ἀντέτασσε πάντοτε ἐρρωμένης ἀντιστάσεις εἰς τε τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ τοὺς τεχνίτας, οἵτινες ἤθελον νὰ τὸν καταδαφίσωσι παντελῶς, ἂν ὁ νοῦς αὐτοῦ δὲν ἦτο ἄλλοῦ προσηλωμένος.

Τῇ ἐπαύριον πάντες οἱ λοιποὶ ἀπεφάσισαν νὰ περιέλθωσι τὸ κτῆμα, τῆς πρωΐας οὔσης ἔαρινης, μόνος ὁ Ροζενδάλ ἔμεινεν εἰς τὰ πέριξ ὅπως ἦναι πλησιέστερον πρὸς τὴν κρεολόν.

Ἀφ' οὗτου τὴν ἐβλεπων ἐν Ρόχῃ, τὴν εὐρίσκε χιλιάκις ὠραιοτέραν τὸ ὠραῖον καὶ εὐκαμπτον ἀνάστημά της, τὸ πλούσιον καὶ στερεόν στῆθος αὐτῆς, αἱ χεῖρές της, χεῖρες βασιλείσσης καὶ ὁ μικρὸς καὶ λεπτοφυὲς ποὺς αὐτῆς, προβαίνων κάτωθεν τοῦ φορέματός της ἐν τῇ κομφῇ ὑποδέσει του, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἠΐσανον τὸν θαυμασμόν του.

Τὸ διαπεραστικὸν καὶ γλυκὺ βλέμμα της, τὸ ἔχον βαθύ σαπφειρίνον χρώμα, διεπέρα τὴν καρδίαν ἡ μᾶλλον τὰς σάρκας αὐτοῦ καὶ διέκακε τὰς ἐπιθυμίας του.

Διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἄστατον καὶ κεκορεσμένην ὑπὸ παντὸς εἶδους ἡδονῶν ταύτην καρδίαν, ἐχρειάζοντο ὅλα τὰ κανονικὰ καὶ πληρῇ ἡδονῆς θέλητρα τῆς κρεολοῦ.

Ταῦτα εἶχον δεσμεύσῃ καὶ τὸν λὰ Βιλλωδαί, ὅστις ἐν τούτοις ἔσφαλε, παίξας τοιουτοτρόπως τὴν ζωὴν καὶ τὸ μέλλον του ἐν ἐνώσει, οὕτω ἀναρμόστῳ, καὶ παραβλέπων τὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του νὰ νυμφευθῇ μίαν ἄγνωστον ξένην, μίαν νόθον, ἥς ἠγνόει τὴν ἱστορίαν.

Ὡς πρὸς τὸν Ροζενδάλ τὸ πρᾶγμα διέφερον οὕτως συνειθισμένοι εἰς τὴν θέαν τῶν ἀριστουργημάτων τούτων τῆς φύσεως ἦτο ἐπόμενον νὰ ὑποδουλωθῇ εἰς κάλλος, ἀνώτερον τῶν ὧν μέχρι τοῦδε καθεῖξε.

Μετὰ τὸ δαῖπνον, ἐνῷ ὁ Ραβού ἐλάμβανε τὰ κύπελλα τοῦ κεφέ, ὅπως καθάρισεν τὴν τράπεζαν, ὁ κύριος Μονχανὲν ἐξέθετεν ἐνώπιον τοῦ βαρόνου τὰ σχέδιά του, φροντίζων νὰ ἐξάρῃ τὰ προτερήματα αὐτῶν εἰς τὸν ἐνδοξὸν πελάτην του.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΟΝΥ